

[Statsministeren.]

den af kommissionsdomstolen af 2. oktober 1968 foretagne undersøgelse må anses for godtgjort, at boligministeren har forsømt sin pligt til rettidigt og på rimelige vilkår at tilvejebringe lokaler til kildeskatteadministrationen, dels i anledning af at det må anses for godtgjort, at boligministeren i forhandlingerne med finansudvalget herom har afgivet urigtige og vildledende oplysninger samt undladt at give oplysninger af væsentlig betydning for finansudvalgets behandling af det pågældende aktstykke.

Jeg må først slå fast, som den socialdemokratiske ordfører jo i øvrigt også selv gjorde det, at der ikke i beretningen findes nogen konklusion af det indhold, som rummes i forespørgslen, og redegørelsen indeholder kun en belysning af det faktiske hændelsesforløb; det må altså være en vurdering ud fra disse oplysninger, forespørgerne benytter til at drage de konklusioner, som man gør allerede i selve forespørgslen.

Denne vurdering deles ikke af regeringen. Det fremgår af kommissionsdomstolens redegørelse, at det første, meget løse skøn over personalebehovet blev fremlagt umiddelbart efter regeringsskiftet, altså i begyndelsen af februar 1968. I første omgang måtte interessen samle sig om at få konstateret, om en række andre væsentlige betingelser for kildeskattens gennemførelse til det planlagte tidspunkt, januar 1969, var opfyldt. Sideløbende med og i forlængelse af dette søgte man at få et overblik over personalebehovet, og dette skøn forelå i en sådan form, at det kunne danne baggrund for lokale-dispositioner, den 18. april 1968. I betragtning af de komplicerede forhold, der må tages i betragtning ved en sådan opgørelse, kan det næppe siges at være udtryk for en urimelig sendrægtighed, når man ser det i lyset af, at man i begyndelsen af februar stod på bar bund, og at man i den mellemliggende periode havde andre og meget store og uopsættelige problemer at tage stilling til vedrørende kildeskatten.

Jeg skal endvidere erindre om, at det i første omgang var hensigten at søge lokaleproblemerne løst ved et almindeligt lejemål. De undersøgelser, der gik i gang, efter at personalebehovet var opgjort, viste imidlertid, at det var en meget vanskelig opgave at opnå lejemål for passende, sammenhæn-

gende lokaler af det nødvendige omfang. Derfor måtte man, hvis man ville sikre lokaler til tiden, gå ind i et nybyggeri, og herved kom man i den afsluttende fase til at stå over for et tidsmæssigt pres. Kommissionsdomstolens beretning giver imidlertid ikke holdepunkter for at antage, at dette tidspres har bevirket, at man ikke har fået egnede lokaler på rimelige vilkår. Det fremgår af kommissionsdommerens beretning, at der forelå en række muligheder, som statsbyggekontoret kunne vælge imellem, og beretningen giver efter regeringens opfattelse ikke noget holdepunkt for en kritik af skønnet over, hvilket tilbud der måtte anses som bedst egnet til at opfylde de krav, der blev stillet.

Når administrationen i den sidste ende kom under et stærkt tidspres, skyldes det først og fremmest, at der forud for regerings-skiftet intet var gjort for at opgøre personale- og lokalebehovet. Vi måtte her starte på helt bar bund. Først måtte vi have klarhed over, om kildeskatten overhovedet kunne gennemføres til den fastsatte frist. Da det stod klart, at helt afgørende forudsætninger ikke var tilvejebragt, måtte vi udsætte fristen med 1 år. Derefter gik vi i gang med lokaleproblemerne, som blev rejst, afklaret og løst i løbet af 4 måneder, således at løsningen var klar 18 måneder før ikrafttrædelsesdagen. Når man tager i betragtning, at den tidligere regering endnu 11 måneder før den af den selv fastsatte dato ikke havde rørt problemet, så synes jeg, det virker stærkt at anklage medlemmer af den nuværende regering for forsømmelser.

Jeg skal dernæst vende mig til påstanden om, at boligministeren har afgivet urigtige og vildledende oplysninger og undladt at give oplysninger af væsentlig betydning for sagens behandling. Det er rigtigt, at boligministeriets redegørelse af 19. august 1968 indeholder unøjagtigheder vedrørende angivelsen af tidspunktet for forhandlingerne med firmaet Rasmussen & Schiøtz og om resultatet af slotsforvaltningens annoncering. Jeg synes, det er vanskeligt at se, at disse unøjagtigheder kan have haft væsentlig betydning for sagens behandling, og det er klarlagt, at boligministeren ikke har været bekendt med, at der forelå unøjagtigheder. Og her må det vel være berettiget at sige, at vedrørende et sådant spørgsmål